

Sygn. akt III KO 92/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **R.K.**

o wydanie wyroku łącznego

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 21 listopada 2017 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok łączny Sądu Okręgowego w T. z dnia 24 stycznia 2014 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku R.K. o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 19 września 2017 r. do Sądu Najwyższego przekazany został przez Sąd Okręgowy w T. wniosek R.K. o wznowienie postępowania w sprawie tego Sądu o sygn. II K (...), zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt II AKa (...). W uzasadnieniu wniosku skazany wskazał, że wydany w jego sprawie wyrok łączny jest niekorzystny i pozbawia go możliwości skorzystania z warunkowego przedterminowego zwolnienia z całości kary. Wezwany pismem z dnia 21 września 2017 r. (doręczonym w dniu 28 września 2017 r. – k. 9), zawierającym pouczenie o przesłankach wystąpienia z wnioskiem o wznowienie, do wskazania okoliczności w oparciu o które domaga się przeprowadzenia postępowania przewidzianego w

rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego, do dnia posiedzenia okoliczności takich nie ujawnił.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego jest oczywiście bezzasadny w związku z czym należało odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wzywania go do uzupełnienia braku formalnego polegającego na sporządzeniu i podpisaniu takiego wniosku przez obrońcę.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Możliwość wydania wymienionej w powołanym przepisie decyzji procesowej, nie ogranicza się przy tym wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu „w szczególności” nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie więc miało miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 września 2015 r., II KO 49/15, LEX nr 1812335 oraz z dnia 23 grudnia 2015 r., III KO 131/15, niepubl.). Stosowanie wskazanego przepisu uznać należy w związku z tym za konieczne także w tych wypadkach, w których sąd wznowieniowy w sposób niebudzący wątpliwości stwierdzi, że żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie tego sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Taki właśnie charakter, a więc oczywiście bezzasadny, ma wniosek złożony przez skazanego R.K.. Nie zostały w nim wskazane jakiegokolwiek okoliczności, które

stanowiłyby podstawę do wznowienia postępowania bądź na wniosek (art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k.), bądź też *ex officio* (art. 542 § 3 k.p.k.). Niewątpliwie podstawą wznowienia nie może być samo przekonanie skarżącego, że zapadłe wobec niego orzeczenie jest niekorzystne. Co więcej, podstawy takiej, o czym skazany został przez Sąd Najwyższy pouczony, nie mogą stanowić także popełnione jego zdaniem błędy, co do sposobu procedowania w postępowaniu merytorycznym. Katalog przesłanek wznowieniowych jest ściśle określony i nie istnieje możliwość jego poszerzania.

Z tych względów postanowiono, jak na wstępie.

**Na postanowienie niniejsze przysługuje zażalenie do Sądu
Najwyższego w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.**

as